

BALLAI LÁSZLÓ
Horn úr víkendje

© COPYRIGHT 2004, BALLAI LÁSZLÓ. MINDEN JOG FENNTARTVA.

MEGJELENT AZ „EZREDEVÉG” IRODALMI, MŰVÉSZETI ÉS TÁRSADALOMKRITIKAI FOLYÓIRAT
XIV ÉVFOLYAM, 8-9. (2004. AUGUSZTUS-SZEPTEMBER) SZÁMÁBAN.

EZ A MŰ AZ ÍRÓ HONLAPJÁRÓL, A
[HTTP://WWW.VASAROS.COM/ART/BALLAI/](http://www.vasaros.com/art/ballai/)
OLDALRÓL SZÁRMAZIK.

A SZÖVEG BÁRMINEMŰ MEGVÁLTOZTATÁSA, VALAMINT KERESKEDELMI CÉLÚ SOKSZOROSÍTÁSA
CSAK A SZERZŐ KÜLÖN, ÍRÁSBELI ENGEDÉLYÉVEL LEHETSÉGES.

E-MAIL: BALLAI@VASAROS.COM

(P) 2004, BY [VASAROS DOT COM](http://www.vasaros.com)

Keze a gyönyörűségtől ökolbe szorult. Éppen csak kijött a Hill & Bill irodából, ő a híres *land agent*, és már dől a pénz. Azon a birminghami gyümölcsösön is háromszázezer dollárt keresett (a hülye tulajnak az volt a legfontosabb, hogy ősszel még betakaríthassa az almákat), most egy pompás plaza áll rajta. Ő a chipet is megtalálja a szénakazalban. Csak ránézett a térképre és ideugrott, hogy megvizsgálja, mi ez a zöld folt, és lám, mire bukkant itt, Bécsben a XIX. kerület kellős közepén? Körben nívós lakóházak, többek között az amerikai másodtanácsos rezidenciája, az utcákon Porschék, Jaguarok parkolnak, még két Rolls Royce-ra is felfigyelt. És 2004 tavaszán itt, a bécsi villanegyed szívében még mindig parlagon hever egy négyezer négyzetméteres telek drótkerítésekkel tíz felé szabdalva, rajta zöldségültetvények meg rozzant bungalók, mint valami Tucson környéki indián telepen. Luxus lakóparknak alkalmasabb helyszínt alig lehetne elképzelni. A befektető odalesz az örömtől. Itt a felkínált másfél százalék nem érdekes, ő maga fog opciót kötni százezrével és az egészet ötmilliónál alább nem adja a befektetőnek. A tulajok, csupa csóró, boldogok lesznek, ha ennyiért megszabadulhatnak számukra semmit sem érő zsebkendőnyi telkeiktől. Felírta tehát a legelső víkendtelek tulajdonosának a nevét.

Mathias Horn úr vajjat kent egy szelet feketekenyérrre, de nem harapott bele. Hagyta, hogy a tűzhely felől érkező illatok körüllegyezzék és hullámos szélű, vastag, fehér porcelántányérjába meredt. A nagymama ebben kínálta neki a mákos palacsintát. Szegény! Manapság nem sütnék palacsintát, csak leviszik a gyerekeket a McDonald's-ba.

- Mi újság a vámhivatalban, Mathias? – kérdezte a felesége.
- Sérült plombával akartak vámkezeltetni két görög kamiont.
- És mit találtak bennük?
- Semmit. Minden tétel szerepelt a fuvarlevélen.
- Akkor mi lesz?
- Majd a parancsnok dönt.

Felesége a tányérjába helyezte a sercegő flekkent. Mathias Horn úr késével kettévágta a húst, melynek belsejéből gőzpatatok csaptak arcába. Beleharapott a kenyérbe. Ekkor megszólalt a csengő.

Mathias Horn úrnak attól, hogy őt keresik és egy bizonyos Lovejoy, ingatlanszakértő, nem akaródzott levenni az ajtóláncot.

- Milyen ügyben? – kérdezte.
- A Dyonysius Andrásyn levő telekről van szó.
- A telek nem eladó – válaszolta a vaskos tokába fejlődő áll az ajtórésen keresztül.
- Minden eladó.
- Minden, de ez a telek nem. Az ajtó dörrenve becsukódott.

Másnap reggel a háza előtt várta Horn urat.

- Már megint ön az? – kérdezte Horn úr. – Kitartó ember.
- Kérem, üzleti ajánlatom van – mondta Lovejoy.
- Mindenkinek üzleti ajánlata van manapság.
- Beveszem társnak.

- Hogy a saját telkemen... De hát ön az, aki be akar tolakodni! Mi az, hogy *bevesz*?

Most már nem lesz nehéz, gondolta Lovejoy, és megértően rámosolygott a kopasz fejre, a szögletes arcra, a gégére halmozódó tokára.

- Annál biztosan többet ér a telek, mint amire ön gondol.

– Mire gondolok?

Lovejoy zavartan nézett a tokára – Hogy mire gondolok? – Felnevetett. – Arra gondolok, hogy megcsinálhatja a szerencsáját.

Phoenixben ilyenkor azt mondják az ügyfélnek „ember”, és vállon veregetik. De nem Amerikában volt.

– Mit hord itt összevissza? – kérdezte ismét Horn úr. – Az előbb arról beszélt, hogy bevesz társnak, most meg, hogy mire gondolok vagy gondol?

– Nem ülünk be valahová egy kávéra?

– Nem.

Lovejoy hátán verejtékcseppek csorogtak végig. – Az a telek valóságos aranybánya.

– A telek nem eladó.

– De kérem, ez egy parlagon levő, abszolút jól fejleszthető belvárosi ingatlan, az utolsó üres építési telek Döblingben. Dollármilliókat ér.

– Ez egy víkendtelek.

Az este a Wien Hilton szálloda éttermében töprengő Lovejoy tányérjában összetapadt két szem kaviár. „A molosszol kaviár soha nem ragad össze – figyelt fel a csodálatos eseményre az indiai pincér. – Misztér, ez valamit jelent.”

– Szóval, beveszem az üzletbe. Segít felvásárolni a szomszédai telkét, eladjuk az egészet a Hill & Billnek és osztozunk a hasznon – mondta sóhajtva Lovejoy és úgy sóvárogta az igenlés jelét a zsírpárnák közé zárt szájon, mint a Kaspi-tavi halász a bőséges ikratermést, amikor a beluga hasába vágja a kését.

– A telek, sem a miénk, sem a szomszédainké nem eladó. Hetente jön egy alkusz. Volt szerencsém!

Lovejoy, a neves *land agent*, akinek egykor lába előtt hevert Arizona és Birmingham, ökölbe szorult kézzel állt a Dyonysius Andrassy és a Formanek Strasse sarkán. Nyolc whisky után is csak dobálta magát éjjel az ágyban, végül vérekes szemekkel bámult ki lakosztályának ablakán, amíg a hajnal kései fel nem hasogatták a Stadtpark feletti mélykék eget.

Még alig kezdték nyitogatni ablakaikat a környékbeli előkelő házak korábban kelő lakói, amikor Horn úr és felesége Volkswagen Golf típusú autóján megérkezett a víkendre. Horn úr kinyitotta a kertkaput és a hétvégi kabin ajtaját, akkurátusan behordta a kocsiból a csomagokat, a jégládát, az élelmiszeres kosarat, a sportszatyrot, majd körbejárta kertjét. Miután alaposan felmért mindent, csakúgy, mint a felesége, maga is eltűnt a vityillóban, hogy azután egy, a hatvanas évek trendjét követő fürdőnadrágban, kezében egy fakeretes, vászon nyugágygal lépjen elő. Kimért mozdulatokkal kinyitotta az alkalmatosságot, s miután meggyőződött arról, hogy stabilan áll, belesüppedt és átadta magát a kora nyári napnak.

Lovejoynak az a képzet sem szerzett kellő elégtételt, hogy a napozó alak mögé oson, hegedűhúrt illeszt a nyakára, és miközben csavarja, egyre érzi, amint a fém belemélyed a tokába, megfeszül a gégen, és ahogy csavarja, csavarja, oldalra billen a szögletes fej, nyugagyastól feldől az otromba test és ahogy csavarja, csavarja, úgy vergődik, hánykolódik – mint Lovejoy éjjel az ágyban –, amíg csak a végső kínban meg nem merevedik a keze alatt. Csak nézte-nézte a békésen bágyadozó Horn urat, de egyszerűen nem értette. Várt, hogy tán előhúzza egy olajcsövet, melyen keresztül kertjében eredő forrásból teletankolja a környékbeli gépkocsikat, hogy egy bokor alján titkos tárnába ereszkedik le, melyből csillámló aranyrögökkel kerül elő, valamit, ami megmagyarázhatná, hogy ez a nyomorúság miért nem eladó.

Amikor azután a második Volkswagen Golf is leparkolt Hornék autója közelében, s utasai barátságos magázódással néhány szót váltottak Horn úrral és a feleségével, aki ebből az

alkalomból – zöld gumikesztyűben, egyik kezében egy félig meghámozott krumplival, a másikban egy kiskéssel – maga is kilépett a kabinból, sőt a Dyonysius Andrássy és a Formanek Strasse sarkán egy harmadik, legalább huszonöt éves automobil – ezúttal egy Opel Kadett – is megjelent, Lovejoy hanyatt-homlok menekült a helyszínről.

VÉGE